

Република Србија
Прекршајни апелациони суд
Одељење у Нишу
П-203 Пржи. 653/23
Дана: 22.11.2023. године
Београд

Прекршајни апелациони суд у Београду, Одељење у Нишу, у већу састављеном од судија Предрага Димитријевића, председника већа, Светлане Станковић и Вере Цвјетковић, чланова већа, а у присуству судијског помоћника Иване Калабе, као записничара, одлучујући по жалби браниоца кажњеног АА из ..., адвоката Красић Д. Андрије из ..., изјављеној на решење Прекршајног суда у Нишу, 2 ИПРЗ.1964/23-44 од 21.09.2023. године у поступку накнаде трошкова извршног поступка, а на основу одредаба чл.100 ст.3, чл.102 ст.2, чл.155, чл.269 и чл.270 Закона о прекршајима (ЗОП) („Сл.гласник РС“, бр.65/13,13/16,98/16,91/19), чл.13 и чл.28 Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“,бр.116/08,104/09,101/10,101/13,13/16....88/18), на нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2023. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ жалба браниоца кажњеног АА из ..., адвоката Красић Д. Андрије из ... и УКИДА решење Прекршајног суда у Нишу, 2 ИПРЗ.1964/23-44 од 21.09.2023. године, па се предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбијен је захтев за накнаду трошкова поступка извршења кажњеном АА из ..., поднет преко пуномоћника Андрије Красића, адвоката из ..., у износу од 78.750,00 динара, у предмету Прекршајног суда у Нишу под пословним бројем 2 ИПРЗ 1964/23-44, као неоснован.

Против наведене одлуке благовремену жалбу је изјавио бранилац кажњеног, адвокат Андрија Д. Красић из ... због битне повреде одредаба прекршајног поступка, јер је суд противно чл.267 ст.4 ЗОП донео одлуку, имајући у виду да је првостепени суд у већу решењем 06 ИПРВ. 38/23 од 05.05.2023. године усвојио приговор окривљеног и ставио ван снаге решење о извршењу првостепеног суда 2 ИПРЗ. бр. 1715/23-49 од 25.04.2023. године, а првостепени суд је одлучио да не сноси трошкове поступка, јер је извршни поступак неосновано инициран од стране органа управе. Сматра да на основу чл.141 припадају трошкови кажњеном, посебно имајући у виду да суд није ни обавезао орган управе да сноси ове трошкове, а у вези чега не постоји ни правни основ за то. Напомиње да се прекршајни поступак покрене само на основу захтева за покретање поступка или по основу захтева за судско одлучивање, што значи да је поступак покренуо и водио првостепени суд а не ПУ у Нишу. Прави паралелу са кривичним поступком у коме трошкови поступка падају на терет тужилаштва када се одбацује кривична пријава полицијског органа, као о када суд донесе ослобађајућу пресуду услед одустанка тужиоца од оптужбе, када трошкове поступка сноси суд. Како се ради о трошковима поступка које чине издаци настали у вези поступка од покретања до завршетка и како је поступак обустављен у извршном поступку, то предлаже да се побијано решење преиначи и донесе адекватна одлука према датом трошковнику, или да се предмет врати на поновно одлучивање.

Поступајући по жалби суд је испитао списе предмета, па је нашао да је жалба основана и да је учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл.264. ст.2. тач.3. и тач.4. Закона о прекршајима јер првостепени суд није дао ваљане разлоге о одлучним чињеницама када није досудио трошкове поступка извршења, имајући у виду да је Веће Прекршајног суда у Нишу решењем 05 ИПРВ.42/23 од 06.06.2023. године усвојило приговор кажњеног и ставило ван снаге решење о извршењу Прекршајног суда у Нишу 2 ИПРЗ. бр. 1964/23-44 од 25.04.2023. године. С обзиром да је поступак стављен ван снаге, те производи правно дејство као обустава прекршајног поступка, то сходно одредби чл.141 ст.2 ЗОП-а, трошкови поступка падају на терет суда. С тим у вези је и одредба чл.140 ст.2 тач.10 ЗОП-а.

Институт обустављања казненог поступка, без обзира на врсту поступка, односно да ли прекршајни или извршнопрекршајни поступак, има исте процесне последице и поступак извршења прекршајне санкције не може се посматрати одвојено од прекршајног поступка. То даље значи да је реч о издацима за вођење поступка који спадају у трошкове прекршајног поступка, при чему стандард правичног суђења у смислу одредбе чл.32 ст.1 Устава РС захтева поштовање права странке у поступку да ангажује браниоца, што је и учињено у конкретном случају приликом састављања приговора на решење о извршењу

првостепеног суда, па самим тим странци припада право на накнаду трошка за награду за рад браниоца. Основано се у жалби указује да је до настанка трошка настало делатношћу поступајућег суда, с обзиром да је кажњеном дато законом предвиђено право да поднесе у остављеном року предметни приговор на решење о извршењу Прекршајног суда у Нишу 2 ИПРЗ. бр. 1964/23-44 од 25.04.2023. године. Управо подношењем приговора заустављен је поступак извршења замењене неплаћене новчане казне у казну затвора, а што је потврдило и надлежно Веће првостепеног суда усвајањем приговора и стављањем ван снаге решења о извршењу.

У поновном поступку суд ће отклонити утврђене неправилности тако што ће поступити по захтеву за накнаду трошкова поступка браниоца кажњеног од 21.07.2023. године, као и имајући у виду захтев за накнаду трошкова за састав ове жалбе, односно донети адекватну одлуку, са валидним разлозима о одлучним чињеницама у смислу одредаба чл.254. ЗОП-а.

Имајући напред изложено у виду донета је одлука као у изреци ове одлуке сходно одредби чл.275. ст.1. тач.1. ЗОП-а.

ПД/ИК

**Председник већа – судија
Предраг Димитријевић**

Д-на: оверене преписе одлуке доставити првостепеном суду